

*
* *

ԱՆԵՏԻՔ ԻՍԱՀԱԿԵԱՆԻ

Էս քարփի սակ խորունկ փորեմ,
Թաղեմ սիրոս ցաւով լի,
Մենձ քարափն էլ վրէն շրջեմ,
Ծանր լինի, դուրս չեկնի...

Ա՛խ, շար փաղուց սիրոս առայ,
Ընկայ մարդկանց դռները.
Յաւիս զեղ-ճար շար խնդրւայ,
Մարդիկ փակին դռները...

Ե՛հ, ի՛նչ անեմ, սիրուն ի՛նչ պետք է,
Ատի—թողեմ, թող մեռնի.
Չէ որ մարդիկն էլ սիրո չունին,
Անսիրո մարդք ցաւ չունի:

1897 թ. 11 դեկտեմբերի,

Ալեքսանդրապոլ